עיברה ומנו. זמן שחיטת הפסח: לא ומנו ולא שנחו. ואם יש

שחטו קודם הפסח לשם שלמים כשר ואע"ג דחזי לפסח ראשון:

ממילפייהו. מפסח ראשון: משמיה דמבוג. שם חכם: חטאת ששחטה

לשם הטחת נחשון. שעיר חטחת [דחנוכת] הנשיחים: כשרה.

ולא הויא שינוי קדש דלא אמרי׳ חטאת

נחשון כיון דלדורון אתי ולא לכפרה

על חטא הרי היא (ד) כשחיטה יב

לשם עולה יו וכ"ש דשינוי בעלים לא

הוי דלא שחטה להתכפר בה נחשון:

ועלו לבעלים. ר"ש פליג אמנחות

ומודה בובחים: מחבת ומרחשת. שני

כלים שבהם מטגנים את המנחות

שכל יה המנחות היו מו עשר עשר

חלות. מחבת לפה " ומעשיה קשים

(ס) מתוך שהכלי לף מעשיה

מתפשטין והאור שורף את השמן.

מרחשת עמוקה ומעשיה רוחשין ורכין

שאין האור שורף את השמן וכשמנית

אדם אלבעו עליה נראה כמו

רוחשת בו: חריבה. מנחת חוטא

שאין בה שמן דכתיב (ויקרא ה)

לא ישים עליה שמן: מעשיה מוכיחין.

דמחשבה יו הניכרת שהיא שקר סבר

ר"ש דלא מהניא: שחיטה אחת לכולו.

וכי שחיט עולה לשם חטאת ליכא הכירא

דמשקר הילכך מהניא מחשבה

כ"ך שמעת"י במנחו"ת: טעמה כו'.

אלמא אפי׳ לרבי שמעון דמהדר

(ו) להיכשירא לא יליף מואת יחו תורה

וכ"ש דמדרבנן קשיא לך דאמרי אף

במנחות לא עלו אלמא לא דרשי

תורה יש להכי. ולרבא דאמר לעיל

(דף ז.) העאת חלב ששחעה לשם

חטאת דם כשירה ליכא למיפרך מינה

דהתם כיון דכי הדדי נינהו דתרוייהו

חטאת סתמא שמייהו וכפרת שתיהו

שוה על הכרת אין שם שינוי קודש

והרי חטאת לשם חטאת נשחטה

ואילו מנחת מחבת ומנחת מרחשת

אין שמותיהן שוין זו שמה לבדה חו

שמה לבדה אלא לרב קשיא דהא

לשם חטאת נחשון שינוי גמור הוא

שהרי היא כעולה וקאמר כשרה משום

תורת חטחת בו: חולה הי היחמר.

דרב הכי איתמר ובשינוי בעלים

איתמר: שיתכפר בה. (ו) היינו

שינוי בעלים: שאין כפרה למחים.

הילכך לא קרינא ביה במחוייב כאו כפרה

כמותו: הא חי. אם שחטה בשינוי

בעלים לשם אדם חי: דומיא דנחשון.

שמחוייב חטאת שאינה על חטא

הדומה לשעיר נחשון כגון חטאת נזיר ומצורע הבאות להכשיר פסולה:

ופרכינן הני עולות נינהו. ואנן

ששחטה על מי שמחוייב עולה כשירה

והני כעולה דמו. פשיטא ל"ג:

עיקר הטחת נקט. שורש החטחת שהיח

היתה חטאת יחיד ראשונה: נשם

הטחת עבודת כוכבים. רבותח

נקט אע"ג דלא דמיא לשאר חטאות

שהן בכבשה או שעירה והיא אינה

כשירה בכבשה אלא בשעירה:

בעיא דרבא היכי מחניחו לה.

הים

לן (לעיל דף ו.) חטאת

בד א מיי׳ פט"ו מהלי פסה"ת הלכה ע: בוה ב מיי שם הלכה ז: בור ב נויי שם הלכה ו: בור ג ד מיי׳ שם הלכה ו: בור ה מיי׳ שם הלכה י:

תורה אור השלם

 זַבר אֶל אַהֲרֹן וְאֶל בָּנְיו לֵאמֹר זאת תּוֹרַת הַחַּטָּאת לֵאמֹר זאת תּוֹרַת הַחַטָּאת יַאני זאני זאני זייניאר בּבְּקקום אָשֶׁר תִּשְׁחֵט הָעלְה תִּשְׁחֵט הָתִשְּאת לִּפְנֵי יְהֹוֶה לֶדֶשׁ קְּדְשִׁים הָוֹא: ויקרא ו, יח

2. וואת תורת המנחה הקרב אתה בני אהרן לפני יהוה אל אתה בְּנֵי אַתָּהן לְפְנֵּי יְּהְוֹהְ אָלְ בְּנִי הַמוֹבְּח: 1. וְסְמֵרְ אָת יְדוֹ עַל ראש הַהַסְאַת וְשָׁחָט אֹתָה לְחִשְׁאת בְּמִקוֹם אֶשֶׁר יִשְׁחָט אָת הָעלָה: הִעלָה:

מוסף רש"י

(פסחים צו: בפי' קמא שם, ומנח שם). או: בשלא קרג בזמנו שאבר שם). או: בשלא קרב בזמנו שאבר ונתכפר באחר הוא נעשה שלמים כדנפקא לן בפסמים (ר"ה ה.): לכל מצות שלמים. שיא דין . כל חומר שלמים עליהן (פסחים שם) כשהוא אומר ואם עז. ולח כמיב אם (מנחות שם): הפסיק כמינ מס (תחוות שט): הפסיק הענין. הפסק חוא להפסיק נין כבש לעו (פסחים צה): הפסיק הענין. שאין לעו דין האמור למעלה: לימד על העו שאינה למעלה: לימד על העו שאינה טעונה אליה. שיש לה דיו בו בקר שאינה טעונה אליה (מנחות שם בכת"י). יש מפרשין עז אין לו אליה, וטעות היא בידם שהרי ממקום שהכליות יועלות היא ניטלת ועוד מה לימד הכתוב הואיל ואיו לו (פסחים צו:) למותר פסח. זמן כו (פטווים צוי) למודנו פטרו. בין שהפריש פסחו ואבד ונתכפר באחר ואחר כך נמלא זה, בין שהפריש מעות לפסחו וחלה קדושת פסח על כולן והוזלו טלאים יניתותרו מו המעות וווח נו: ורנוי"ז במנחות שם): שקרב שלמים. במועד או לאחר הרגל (פסחים ע:): לדבר הבא מן הצאן ומן הבקר. ואע"ג דעולה כאה ג"כ הבקר. ואע"ג דעולה כאה ג"כ מן הצאן ומן הבקר, אפילו הכי שלמים אמי, דהא [לשם] אכילה

הפרישה [ולא] לשם כליל (מנחות פג: מכת"י): ע"כ מעמוד קודם עברה זמנו. שעכל הפסח: לא זמנו ולא שנתו. שהפריש שה זמנו ולא שנתו. אספרח: בה לפסות במו לפסו ואמן ולס פוסחום, כגון שלבד קודם מלוח והפכיע להת מחמיו ונתלא לאס לכל למחמו ונתלא לאס לכל למחמו היות המו לוכסח (מנחות פנ: דעדיין מזי לפסח (מנחות פנ: מנטאר בתשון. בבבריי) חנואת בתשון. ובכת"י) **חטאת נחשון.** מהקרינו הנשיאים שעירי חטאות שהקרינו הנשימים שעירי מטחות בחנוכת המזכח, ולהכי נקט נחשון דסות הראשון. (מנחות נה:) כל המנחות. ולפיי מנחת חוטה: דומות המנחות שאין המנווות ידמות לזבחים. דבובחים מודינה דלה עלו: מעשיה מוכיחין. שהוה מכוב דמרחשת עמוקה ומעשיה רוחשים רכין, מחבת לפה ומעשיה קשין: אבל בזבחים אינו כן. לון. אבל בורום אום המיל מהני להם מעשה מוכיח הלכך מהני בהו שינוי דלה עלו לשם חובה: חריבה. מנחת חוטה ומנחת קנחור דכתיב בהו לה ישים עליה . שמן: בלולה. שאר מנחות (מנחות ב:) איז כפרה למתים. דמיתתו בי) אין כפורי למוזים. למיתון כיפרס עליסס (מעילה יו) חטאת חלב ששחטה לשם חטאת דם וכו' כשירה. ועלתס לו (לעיל ז.) הני עולות נינהו. יק דמפרשים עולות נינהו שטעונים יתופי שיטו היא שעשורים נסכים כעולה מה שאין כן בשאר חטאות, ולא עיקר הוא חינה חטאת מאורע כדאמרי בפרק שתי מדות מעונה נסכים, אבל חטאת נזיר לא טעונה נסכים: מתבי כולהו לפסולא. אפילו חטאת חלב שפחט לפסרלא. מפילי תטאח מלב שפחט לפס מקולם שפחט לפס מקולם מלהקריב (מתחות ג.) שחטה לשבה. מתטאח מיירי רכל שאר לשבה. מתטאח מיירי רכל שאר ובחים כשרים שלא שמחם שלא לשתם ובחים שלא לשתם מנחתים שלא לשתם לשתת אם שמש שלא לשתם וכחות אם שמש התטאח לשתם לשתת שלא לשתם: ויילפינן לשתת שלא לשתם: ויילפינן לשתת שלא לשתם: ויילפינן ממחשבת פינול. דנמרים פיגול. דגמרינן ממחשבת מחשבת פסול שלא לשמה ממחשבת פיגול דעיקרו מעבודה לעבודה

מחשבין מעבודה לעבודתראמר

(כמו שינוי בעלים) אבל משחיטה

לקבלה לא דהא מפיגול יליף לה וק"ו

דרב אשי דיליף משינוי בעלים לא לאו הוי

כגון משחיטה לוריקה

חד לעיברה שנתו וזמנו. ה״ה שנתו כלא זמנו ואע״פ שנשעה שהקדישו לא היה ראוי לפסח דכשיגיע זמנו תעבור שנתו דאפי׳ מפריש נקיבה לפסחו או זכר בן שתי שנים תורת שלמים עליו כדתנן במי שהיה טמא (פסחים דף א:) ירעה עד שיסתאב וימכר ויביא

בדמיו שלמים: איתיביה רב משרשיא לרבא כו'. תימה מאי חד לעיברה או זמנו ועיברה שנתו וחד לעיברה ש קושיא הא רבא הוא דמפרש טעמא זמנו ולא שנתו וחד ללא עיברה לא זמנו ולא לר"ם ברים מנחות (דף ג:) מוחת שנתו וצריכי דאי כתב רחמנא חד הוה תורת ואומר ר"ת דהכא גרסי' רבה אמינא 🕫 היכא דעיברה שנתו וזמנו דאידחי ורבה לטעמיה דמשני התם כאן מפסח לגמרי אבל עיברה זמנו ולא שנתו בשינוי קודש כאן בשינוי בעלים ועוד דחזי לפסח שני אימא לא ואי כתב רחמנא י"ל דאפי׳ גרסינן רבא רוצה ליישב הני תרתי משום דאידחי להו ממילתייהו אבל דברי רב לכולהו אמוראי דהתם ולפי׳ היכא דלא עבר לא זמנו ולא שנתו דחזי לפסח ר"ת קשה דנראה דרב משרשיא תלמידו של רבא היה ולא של רבה אימא לא צריכי: אמר רב משמיה דמבוג ועוד י"ל שרולה רבא ליישב דברי רב חמאת ששחמה לשום חמאת נחשון כשירה משמיה דמבוג אפי׳ כרבנן דפליגי דאמר קרא יואת תורת החמאת יותרה אחת עליה דר"ם דלית להו זאת תורת לכל החמאות יתיב רבא וקאמר לה להא ורב משרשיא כשהקשה לו מר"ש היה שמעתא איתיביה רב משרשיא לרבא רבי יכול להקשות ממתני׳ דמנחות אלא שמעון אומר יכל המנחות שנקמצו שלא ניחא ליה למיפרך מברייתא דאפי׳ לשמן כשירות ועלו לבעלים לשום חובה לפי לר"ש דמכשיר לא מואת תורת מכשיר וכן משמע מפי' הקונטרס ואע"ג שאיז המנחות דומות לזבחים שהקומץ מחבת לבפ' דם חטאת (לקמן דף פב.) דרשינן תורה אחת לכל החטאות לשם מרחשת מעשיה מוכיחין עליה שהיא מחבת חריבה לשם בלולה מעשיה מוכיחין וליכא מאן דפליג היינו במידי דכתיבא שהיא חריבה אבל בזבחים אינו כן שחימה בהדיא בחטאת גופה דרשינן ליה אחת לכולן קבלה אחת לכולן זריקה אחת לכ״ע כגון הני יו דפרק דם חטאת לכולן מעמא דמעשיה מוכיחין הא אין מעשיה אבל שינוי קודש לא כתב בחטאת כחו וברים איזהו מקומן (לקמן דף מח.) דדרים תורה אחת לכל האשמות מוכיחין לא אמאי לימא 2 זאת תורת המנחה יתורה אחת לכל המנחות אלא אי איתמר וקאמר הניחא למאן דאית ליה תורת הכי איתמר אמר רב משמיה דמבוג חמאת אלא למאן דלית ליה תורת היינו ששחטה על מנת שיתכפר בה נחשון כשירה לר"ש ולרבון בריש מנחות (דף ג:) לרבה: לשם חמאת נזיר לשם אין כפרה למתים ולימא מת בעלמא הא קמ"ל מעמא דמת הא דחים דומיא דנחשון חמאת מצורע. לעיל (דף 1.) איכא שמעתא אחריתי דרב כמו דמחלק בין פסולה ומאי ניהו חמאת נזיר וחמאת מצורע הניגו עולות נינהו אלא אי איתמר הכי איתמר שוחט [לשם חטאת] לשוחט לשם עולה אמר רב משמיה דמבוג חמאת ששחמה על ושם פירשתי תרתי דרבא למה לי: ושחם אותה לחמאת. לעיל שמחוייב יו חמאת כנחשון וי כשירה חמאת בפירקין [דף ה.] דרשינן ליה נחשון עולה היא היא איכא ודאמר אמר רב למילתה החריתי ושמה הכה דריש משמיה דמבוג חמאת ששחמה (o לשם חמאת מדלא כתיב ושחט לחטאת אותה: נחשון פסולה חמאת נחשון עולה ז היא על מי שמחוייב חמאת דמומאת ולימא חטאת נזיר וחטאת מצורע עיקר חטאת מקדש וקדשיו מהו. מיהו לו נקט האמר רב ה ∘ חמאת חלב ששחמה גרע ממי שאינו מחוייב כלום:

מהו מי אמרינן כרת כמותה או דילמא אין אלא משחיטה לזריקה כמו שינוי בעלים קבוע כמותה מו סרב אחא בריה דרבא מתני יכולהו לפסולא מ"ם יושחם אותה לחמאת לשם אותה חמאת א"ל רב אשי לרב אחא בריה דרבא [בעיא דרבא] היכי מתניתו לה אמר ליה אגן בשינוי בעלים מתניגן לה [והכיח מתניגן לה] אמר רבא יחמאת חלב ששחמה על מי שמחוייב חמאת דם וחמאת עבודת כוכבים פסולה על מי שמחוייב חמאת נזיר וחמאת מצורע כשירה ובעיין לה הכי בעי רבא חמאת חלב ששחמה על מי שמחוייב חמאת דמומאת מקדש וקדשיו מהו מי אמרי' יכרת כמותה או קילמא אין קבוע כמותה תִיקו: יאיתמר שחמה לשמה לזרוק דמה שלא לשמה רבי יוחנן אמר -פסולה וריש לקיש אמר כשירה ר' יוחנן אמר פסולה מחשבין מעבודה לעבודה וילפינן ממחשבת פיגול ור"ל אמר כשירה אין מחשבין מעבודה לעבודה ולא ילפינן ממחשבת פיגול ואזדו למעמייהו דאיתמר

(ח) וכיון כבן דאמרת דרבא בכולהו פסיל ואפילו חטאת חלב לשם חטאת דם כ"ש לשם חטאת דטומאת מקדש וקדשיו: מי אמרינן כרת כמותה. והוה ליה מחוייב כפרה כמותו וקרינן ביה עליו ולא על חבירו וחבירו דומיא דידיה נלשיל ג:] או דילמא (ט) כו' דאין קבוע כמותו שבא בעולה ויורד: שחטה לשמה. שלא חישב על השחיטה אלא על הזריקה חישב בשעת שחיטה דהיינו מעבודה לעבודה: מהשבין מעבודה לעבודה. כלומר מחשבה מועלת מעבודה לעבודה במחשבת שלא לשמו: דילפינן בו ממחשבת פיגול. דמהניא ביה הכי ביז דתנן בפרק שני (לקמן דף ס:) השוחט את הזבח על מנת לזרוק דמו למחר פיגול: אין מחשבין מעבודה לעבודה. בשלא לשמו דלא ילפינן לה מפיגול דהתם עיקר מחשבתו המביאה לידי פיגול זו היא בחן שיחשוב בעבודה זו לעשות עבודה אחרת מן אחת העבודות להאכיל לאדם או למובח חוץ לומנו וזריקה אכילת מזבח היא והוא הדין אם חישב על הקטרת החלב שאינה מן עבודות ביז הילכך לא דמיא לשלא לשמו:

לשם חטאת דם לשם חטאת עבודת כוכבים

כשירה לשם חמאת נזיר לשם חמאת מצורע

פסולה הני עולות נינהו בעי רבא חטאת חלב

ששחמה לשם חמאת דמומאת מקדש וקדשיו

בל הנימנין במתן ד' שנתנן במתן אחת כיפר (חוםי סור): הדי עולות ניטדו. ואין (זו) (זה) שיטי בעלים, דלא פסלינן שיטי בעלים אלא א"כ שינה למחוייב כפרה כמוחו, ומחים שרוך: דילמא אין פרון במוחה בפרה במחוח (חוםי סור): דילמא אין פרן במוחה הייל מפארים מיפשוט ליה מדידיה דלא בעי קבוע במוחה, דאי בעי (לעיל) אתאי אילטריך (לעיל לומר) הני עולות מינהו תיפה ליה דמטאת מלורע איט קבוע במוחה, דאי בעי לניט עומה אין (זה) קבוע יותר מוה (חוםי סור): דש"י ד"ה ופרביגן ביי וחני בעולה דשור על מי שתחוייב מעאה מירלין או מטאת מירלין או קבוע המירה היימ הני עולה מינה וויימ הני עולה נינהו ושיעי קודש הוא ומשיט אופסולה (תביוו): ד"א עיקר חשאת ב" שהיא היתה - האשונה. וייית מעאם לאסוגה שמצינו שלא בא על מטא נקט: ד"ה לשם השאת בוי אלא בשעירה. והוי כטיטו קודש, אפ״ה כיון דכרת כמותה, מין מטאמ מד היי (נדד מו היי בי על שמא דמעשה מוכיחין כי ולא אמר מורה אחת.

ל) מנחות פגי, כי פט גון, ג) מוספתא דמנחות רפ"ק, מנחות ב:מט:, ד) [מנחות ג:], ד) מנחות ג:, ו) חולין לט. ירוש" פסחים פ״ה ה״ב., t) עי׳ רש״י מנחות סג. במתני׳ ד״ה צפה.

הגהות הב"ח (א) גמ' הוה אמינא ה"מ היכא דעיברה: (3) שם כנחשון כשרה זטאת. נ"ב פי' דהכי ו שינוי בעלים: (ג) ש להכי הוי דינא בשינוי קדש: (ד) רש"י ד"ה כשרה וכו' הרי זים בנשחטה לשם: (כ) ד"ה טים בנשחטה נסט. (ט) ד"ה מחבם וכו' דמתוך: (ו) ד"ה טעמא וכו' להכשירה לא יליף מואם התורה: (ו) ד"ה שיתכפר כה נחשון היינו שינוי בעלים הס"ד ומח"כ מ"ה אין וכר במחוייב כפרה. נ"ב ע"ל חחילת דף ד' ודף ז' סוף ע"א: (ח) ד"ה בעיא וכר דכיון: (ע) ד"ה מי אמרי וכר או דילמא אין כל"ל ומיבת כו' נמחה:

גליון הש"ם

[גמרא אמר רב חמאת חלב ששחמה לשם חמאת רם וכו'.

שינויי נוסחאות

א] לעברה וכו׳ ועברה [ככל הענין וכרש"י] (ש"מ). נ"ח ואינו שינוי בעלים (ש״מ): ו) איכא דאמר כו' על עולה יא בכי"מ ליתה: זו ל"ל בעולה היא, כניית מתח. זן נית בעודה ש"ח): ח] ל"ל רבא (*ש"ח). וכן משמע בתוס' דף ז א ד"ה אמר רבא (הגרי"ב). ועי' כש"ל לעיל ג כ אות ז: מן כמותה תיקו כל"ל מות ז. בן כמותה תיקו כנ"כ (ש"מ): ז' והכי מתגינן כוי עד ובעיין לה, בכ"ת לימל. ועי כ"מ פט"ז מפסולי המוקדשין ה"ז דהרמב"ם לא היי קטע זה בגיכסתו. ועי קר"א ד"ה אמר רב, ובניסטו. ועני קריים דיים מתר רב, ובה"ו. ובדק"ים כתב שנשמע בעס"ד: יאן ליל אם (ש"מו) יבן ל"ל כשחוטה ("ש"מו) יגן בכי"פ נוסף משום דתורה אחת לכל החטאות: ירן שכל וכו׳ על חלות, נמחק (צ״ק וק״נ): שו] כ"ל היו עושיו חלות. בון לט היו נושין החות, ומינות עשר עשר נמחק (רא"ם). ל"ל היו באות עשר עשר (שמכ"י): מון ל"ל שרוחש (שמכ״י): מוֹן ל״ל שרוחש (*ש״מ): יוֹן ל״ל ומחשבה (כי״י). נ״ל וכל היכא דמחשבה ניכרת ליט וכל היכא דמושבה ניכרת (כי־פ): יח] מוזאת תורת (מיב): ים] ל"ל זאת תורת (מימ): כ] ל"ל החטאת (*מימ): כא] מחוייב (כי"י): כב] ל"ל כיון (כ"י, מ"ב, בגן ל"ל וילפינו (*ש"ש): כגן ל"ל וילפינו בר] נ"ח תיכת הכי נמחק (גדיון) בד] נ״ל מינת הכי נממק (גכיון). נ״ל כה״ג (שמכי״: כה] נ״ל זו היא שהיא מחשבה בשעת עבודה זו כוי (כ״פ). מ״ל שיחשב בשעת אחת העבודות להאכיל לאדם (ש״מ): כון 5״ל להאכיל לאדם (ש״מ): כון 5״ל האפיל לאום (שינו). כון ליל העבודות (יש"מ): כון ל"ל האי (ש"מ): כחן ל"ל בחטאת בהדיא (רא"מ): כמן ל"ל דרבא (הגרי"ב, וב"ה בד"ו): לן ל"ל מי גרע ועי" ל"ק (הגריים: לא) נמי לא הני לא הוי (היים: לא) כמי לא הוי לל" (הגריים: לא) נמי לא הוי למ"ל (הגיים: לב"ל (מיבת שפתיים: לב"ל מיבות חטאת נזיר או, לכל) לאין בדקדוק דהל לא למי בדלות, לא לא לת בב מטלת תלורע נקטיים

שימה מקובצת

ודו״ה. נ״ל:

זריכה אחת לכולו כו'. וגא אמר הולכה אחת לכולו משום הוכנה ממת נכוק מטום דר"ש היא (לקמן דף יג.) דמכשיר בהילוך משום דהוי עבודה דאפשר לבטלה. והא דקאמר זריקה אחת לכולן ואע"ג דיש ניתנין במתן ד' ויש ניתניו במתו אחת. (הוא) ומ"מו איו